

Martyrglorie, som disse forvildede Mennesker havde lagt om hans syge Hoved. Man blev derfor enig om, at man gjorde bedst i ganske at lade som Ingenting, give ham Lov til at udtale sig, dersom han forlangte det, og kun skride ind i Tilfælde af, at han ved Ord eller Adfærd ligefrem vakte Forargelse.

— — —

Mens alt dette foregik, sad den gamle Pastor Momme ensom i sin tomme Præstegaard. Man havde anmodet ham om at være en Slags Æresgæst ved Mødet og navnlig ønsket hans prydelige Nærværelse ved Aabningshøjtideligheden, — men han havde undslaaet sig. Han havde end ikke kunnet faa sig selv til at modtage Nogen af de Mange, der i Eftermiddagens Løb var kommen for at hilse paa ham. Han havde sagt til sig selv, at han forstod dog ikke den nye Slægt, om end den kaldte sig hans egen Tids Arvtager. Og han var for træt nu, trængte til Ro, ønskede blot Lov til i Ensomhed at søge Guds Tilgivelse for sit Liv.

Han sad i sin Lænestol ved et af Dagligstuens Vinduer, gennem hvis røde Gardin Skumrings-skæret faldt ind over hans lille indskrumpede Skikkelse som et mystisk Lys. Gennem et andet,